

videre Behandling og Paadømmelse af de i § 4, 3die Stykke omhandlede Sager" — nemlig de Sager, hvor der kan blive Tale om større Ansvar — „kan dog ogsaa udenfor Kjøbenhavn af vedkommende Amtmand henvises til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn; den skal dertil henvises, naar det af den Sigtede begjæres, forinden Sagen af Amtmanden er henvist til Paafjendelse af vedkommende Underret." Jeg maa med Hensyn til denne Bestemmelse først tillade mig den Bemærkning, at det forekommer mig ikke at være rigtig eller anbefalelsesværdigt, at det skal bero paa den Sigtede, om Sagen skal behandles af den ene eller anden Domstol; man maa forudsætte, at Loven ordner Forholdet saaledes, at Sagen ved at følge Lovens Regler kan finde den Undersøgelse, Behandling og Paafjendelse, som maa anses for rigtig og tilbørlig, naar Hensyn tages til alle de Forhold, der skulle tages i Betragtning. Men naar saa er, forekommer det mig ikke, at det egentlig bør bero paa den Enkeltes vilkaarlige Begjæring, om Sagen skal behandles ved den ene eller den anden Ret. Tanken har vel sagtens været den, at, naar Sagen havde en vis større Betydning, vilde det være det Rigtige, det Retfærdige, at den Sigtede kunde begjære Sagens videre Behandling og Paafjendelse henvist til den Ret, som utvivlsomt maa anses for at være udrustet med de bedste Kræfter til Sagers Behandling; men hvis det forholder sig saaledes, forekommer det mig, at Reglen burde affattes paa anden Maade. Hvis man forudsætter, at Sagen finder en bedre Behandling hos Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn end hos de almindelige Underretter, bør det i Sager, der ere af den allerstørste og mest indergribende Betydning for den Paagjældende, ikke bero, jeg kunde fristes til at sige, paa den Tilfældighed, om han begjærer Sagen henvist til denne Ret eller ikke, om den skal undergives den omhyggelige Behandling og Undersøgelse. Det vil da være det Naturlige at bestemme, at Sagen i saadanne Tilfælde, hvor den har en vis Betydning og Vigtighed, skal behandles af den paagjældende Ret. Det er jo ligesaa vel det Offentliges Pligt at sørge for, at der ikke gjøres nogen Tilfaldt Uret, at Sagen i enhver Henseende faar en grundig og sagtyndig Undersøgelse, hvor det kan være til hans Bedste, som det er det Offentliges Opgave at sørge for at faae Sandheden frem, naar der er Tale om at faae frem, hvad der kan tale mod de Paagjældende. Hvis det altsaa erkendes, at der er Sager af den Natur, af den Vigtighed, at det er i sin Orden er en vis Forudsætning, at de henvises til den bedre udrustede Domstol, forekommer det mig utvivlsomt, at det er det Rigtige at sige, at saa skal Sagen henvises til Paafjendelse og Undersøgelse ved denne Ret uden Hensyn til, om den Paagjældende forlanger det eller ikke. Om den Paagjældende vil forlange det eller ikke, vil i mange Tilfælde, hvad jeg for

vidt han er bekendt med Loven, hvorvidt han har gode Venner, der give ham fornøden Underretning og Instruction i den Henseende. Men jeg skal dertil sige, at, naar det henstilles saaledes, at det beror paa den Sigtedes vilkaarlige Bestemmelse, om Sagen skal behandles ved den ene eller den anden Ret, udsætter man sig faare let for, at Sagen praktisk vil komme til at stille sig saaledes, at den Sigtede lader sig bestemme i sit Valg mellem de forskjellige Domstole af det Kjøbstad, han har eller tror at have til de enkelte Dommere og Bisidder i de forskjellige Retter. Den Sigtede, som mener, at Dommerne i den lokale Spret ere strenge eller ikke ere ham gunstigt ind, vil forlange Sagen henvist til Kjøbenhavn, og omvendt vil den, der mener at have Grund til at stole paa en lemsældig Bedømmelse af Dommerne i den lokale, den stedlige Spret, ikke begjære en saadan Henviisning. Man kommer her ind paa Personligheder, som jeg anser det for rettest at sjerne. Jeg anser det for at være i Retfærdighedens Interesse, at Sager af den Bestaaenhed, her er Tale om, naar de have en vis Betydning, blive henviste til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn. Jeg tænker herved paa de Sager, hvor der er Spørgsmaal om at fradømme den Paagjældende hans Ret til at fare som Skipper, som Maskinmester eller desl. Disse Sagers Betydning for de Paagjældende behøver jeg jo ikke at opholde mig ved, men det er her af den allerstørste Vigtighed, at netop paa Sagens første Trin den Afgjørelse, der træffes, er begrundet i virkelig sagtyndig kompetent Undersøgelse af alle Forhold. Denne Afgjørelse vil jo nemlig saagodt som altid bero mere eller mindre paa et Stjøn. Skipperen, for nu at holde mig til ham, skal fradømmes Retten til at fare som Skipper, naar det maa antages, at hans Uuelighed som Skipper, hans Feil og Forsømmelighed som Skipper, har gjort ham uskikket eller uærdig til at føre Skib. Det er ikke her som i mange andre Tilfælde, at der er Spørgsmaal om bestemte Fakta, at naar de ere godtgjorte, er dermed ogsaa Resultatet givet; men her vil være Spørgsmaal om et Stjøn over de Paagjældendes Færd i det Hele taget, og der, hvor man ikke saaledes har bestemte Fakta at holde sig til, kommer det jo ganske anderledes an paa et mere end almindeligt Jugement over de Paagjældende. Hvor det er Tilfældet, tror jeg det vil være dobbelt magtpaaliggende, at man har Sikkerhed for, at de Personer, der skulde afgive dette Stjøn, virkelig ere, jeg kan sige saadanne Personer, hvis Overlegenhed i de paagjældende Forhold i Grunden erkendes af Alle, og nu vil jeg vel haabe, det nærer jeg ingen Tvivl om, at man kan faae paalidelige, dygtige og sagtyndige Mænd til at beklæde de almindelige Spretter og afgjøre de der forefaldende Spørgsmaal; men naar Talen, som sagt, er om at sælde en saadan Dom